

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 33. **2.**
Márton Evelin: *Törülközőt a vállra!* **3.**
„A magyar irodalom felől nézem az antikvitást” – André Ferenc interjúja Polgár Anikó költővel, irodalomtörténésszel, műfordítóval **4.**
Alexandru Bulucz: *[Státusszimbólum]; Kéregbeszélgetés II.* (versek Száva Csanád fordításában) **7.**
Szász Miklós György: *Történet, ami nem kezdődik el* (próza) **8.**
Borcsa János: *Búcsú Pomogáts Bélától* **11.**
Bordy Margit: *Útavaló; A fiatal novemberben* (versek) **12.**
Nichita Stănescu: *A szitakötőevő ember; Őnarckép; Tizedik csomó* (versek Karácsonyi Zsolt fordításában) **12.**

Pavilon 420

Somorjai Réka: *Útjaim* (versek) **13.**
Fazakas Réka: *Fák és templomtornyok a bőr alatt* (Bánfalvi Samu verseiről) **14.**
Bánfalvi Samu: *Amelyben meghatódik; Amelyben utasításokat ad* (versek) **15.**
Cătălina Stanislav: *Kérdések, amiket feltesznek nekem a fiúk a városban; only want to see u holding purple rice; Gwyneth Paltrow és én; 50féleképpen elhagyni engem vagy bármilyen más lányt* (versek Horváth Benji fordításában) **16.**

Benő Attila: *(Éles fény); (Léptek, lélegzetek)* (versek) **18.**
Demeter M. Attila: *A történelem születése (Hannah Arendt a történelem modern fogalmáról)* **19.**

Kinematográf

Tankó Andrea: „Körben az angyalok ülnek” (Szakonyi Noémi Veronika: *Hat hét*) **22.**

Theátrum

Bartha Réka: *Létfenyegető „reflexek” Sepsiszentgyörgyön* **23.**

Kritika

Fried István: *Ki néz honnan mit? (Polgár Anikó: A másik tekintet. Kisebbség, mítosz, idegenség a finn, a magyar és a szlovákiai magyar irodalomban)* **24.**

Fülszöveg

Papp Attila Zsolt: *Szebb múltat! (Kondor Vilmos: Második magyar köztársaság)* **26.**

Képregény

Csillag István, Vincze Ferenc: *Vendégelőadás* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Thielemans* **27.**

Artefaktum

Túros Eszter: *Évszakok ritmusa* **28.**

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 33.

A történet hol áttetsző, mint a szerelmes kéz millió hámsejtje, ami alatt kéklő ereken surran a vér, szinte átszakítva a lüktető bőr érintésre vágyó védőrétegét, hol spröd anyag, a megkeményedett szív magánya, széttört szavakból emelt barikád, konokul rejtegetett remény.

Miután A. megírta, hogy szakít vele, W. Imre K.-ra gondolt, aki pár napja felajánlotta neki, hogy elkísérheti, amikor csak akarja, a közeli piacra. Amilyen lehangolóan nevetségesnek tűnt a felvetés, olyan kétségbeesetten kapott az alkalmon, hogy lemondva mindenről, amit szerelemnek, vágynak álmodott, K. közelében lehessen. Szégyent és megalázottságot kellett volna éreznie, ahogy azt hetekkel később barátja, Zs. a szemére is vetette, miután órákig járkáltak fel-alá a Duna-parton, a lemondás, a bűn és a megbocsátás kilátástalan útvesztőjében bolyongva, miközben másra sem tudott gondolni, mint K. édes-sós, vibráló testére, amelyhez remegve bújt néhány napja, az első szeretkezés után.

Mintha valaki megkocogtatta volna az üveget, valahonnan fentről, vagy csengő nevetés hallatszott volna egészen közelről, mindenestre női jelenlétre utalt a levegő minőségének változása, állapította meg az elbeszélő, halálon innen és túl, de mégis az élethez közel, amíg írt. Villax Karolina zöld övet dobott a képzelet íróasztalára, talán mondott is valamit, de W. Imre szavak nélkül is tudta, hogy el kell majd mondania, mi köze van Gawain úrhoz és a zöld lovaghoz.

A közeli piacra úgy ment nap mint nap K.-val, mint aki nem létezik, feloldódott a reménytelenségben, megszűnt, csak a test vacogott a kosarat cipelve, ügyelve a lépések szabályos ritmusára. Az élőhalott, akinek lelke elköltözött messzi, soha sem volt tájra, Arthur király kerekasztalához, a be nem teljesülő szerelem és a lovagi erények tisztelet és becsület járta honába. Fogalma sem volt, mit vásároltak, mit vitt haza végül K. és G. közös lakásába, csak állt a vágyaitól megfosztott semmiben, csönd volt benne és körülötte, hallgatás a szomszédos szobában, ahol meghúzhatta magát, hiszen napnál is világosabb volt, hogy ő már nincsen, súlytalanul és gondolatlanul hever egy ágyon. Ruhástól feküdt a falnak fordulva, nézte az alkony vándorlását az éj felé, nem aludt, nem is volt ébren. Az élet egy elfelejtett mondat volt, vagy az sem, az emlékezet és idő nélküli névtelenségben. K. és G. talán azt gondolták, s minden okuk megvolt erre, hogy W. Imre, mint omladék, elvesztette személyjellegét, a dagonya mélyére süllyedt, ahonnan nem csillog már ki a mélység vaddisznóagyara, a szerelem. Hol volt, hol nem volt, ennyit mondott magáról W. Imre, de csak magának, mert bezárult, vak dióba zárva koppant héja az utcán a másnapokon, K. kosarát cipelve áhítattal.

Hol volt, hol nem volt, ennyit mondott magáról W. Imre, de csak magának, mert bezárult, vak dióba zárva koppant héja az utcán a másnapokon, K. kosarát cipelve áhítattal.